ΔΥΟ ΜΕΤΡΑ ΚΑΙ.

Ἦταν δυό μέτρα καί. Θυμᾶμαι, ὅπως καθόμαστε τά βράδια στή βεράντα κι' ἐρχόταν μέ ἄδεια, περιμέναμε ὅλη τή γειτονιά νά κάνουμε πλάκα μέ τ' ἀνοιχτοκόμητα κέρια, τ' ἀνοιχτοκόμητα πόδια. Ἔλεγε ἕνα γειά σας, βιαστικά, ντροπαλά, κι' ἔτρεχε νά μπεῖ στό σπίτι. Καί πάντα, μά πάντα, κουτσούλοῦσε τό κεφάλι του στό πάνω μέρος τῆς πόρτας. Ποτέ δέν εἶχε μάθει νά σκύβει, στό σπίτι ἀλλιῶστε τό ὕψος τό εἶχε πάρει ἀργά, μόλις τούς τελευταίους μῆνες. Ἀπό στραβοτῶνα, βλέπεις δέν εἶχε πρόβλημα, ὅλοι ἔτσι κι' ἄλλοιῶς ἔπρεπε νά σκύψουν γιά νά μποῦν στ' ἀντίσκοινα. Ὅλη ἡ οἰκογένεια εἶναι ψηλοί, ἐκτός ἀπό τόν πατέρα. Γιά τήν μεγάλη κόρη μάλιστα εἶχαν ἔγνοια, μήπως καί τό ὑπερβολικό ὕψος σταθεῖ ἐμπόδιο στήν ἀποκατάσταση της. Μά ὅμως πού δυό βδομάδες πρίν ἀπό τό πραξικόπημα (στα' ἀλήθεια, πῶς κατάντησε αὐτή ἡ μισητή μέρα ὁρόσημο τῆς ζωῆς μας, καλές ἕνα μήνα πρίν δυό μῆνες μετά τό πραξικόπημα-) ἡ κοπέλα ἀραβωνιάστηκε, μάλιστα μ' ἕνα δικηγόρο. Ἀεαρό βέβαια, καί ποιός δικηγόρος δουλεύει τώρα, ἀλλά τότε ἦταν μιά καλή τύχη. Ὅσο ψηλή ὅμως καί νάταν ἡ κοπέλα δέν κουτσουλοῦσε τήν πόρτα. Ἀλλά, γιατί ἔχει σχέση μέ τήν ἱστορία μας.

Ἔλος πάντων αὐτό πού θέλω νά πῶ εἶναι πώς ἤθελες δέν ἤθελες τόν πρόσεχες, ὅσο κι' ἄν ὁ ἴδιος προσπαθοῦσε νά περάσει ἀπαρατήρητος. Ἀλλου γινόταν τόση φασαρία ἀπό τήν οἰκογένεια του κάθε φορά πού ἔρχόταν μέ ἄδεια, ἔτρεχαν ὅλοι, πρῶτα ἀπ' ὅλα οἱ δυό μικρές, ὕστερα ἡ ἄλλη, ἡ μαθήτρια, τέλος ἠρραβωνιασμένη καί τέλος τέλος ἡ μητέρα. Μά καλῶς τον καί φιλιά καί ἀγάπες καί δόστου ἐκεῖνος νά θέλει νά' ξεφυγοτεί μέ τίς χεροῦκλες καί τίς ποδάρες του. Ὑπάπαθαίνουν ὅσοι εἶναι μοναχογιοί σέ μιά οἰκογένεια μέ πέντε γυναῖκες (ἐν βάλεις καί τή μητέρα)

Μπορεῖτε, λοιπόν, νά καταλάβετε ἄν εἶναι δυνατόν τόσο εὔκολα νά ἀγνοηθεῖ ἕνας ἄντρακλας δύο μέτρα καί, μοναχογιός σέ μιά οἰκογένεια μέ πέντε γυναῖκες καί μάλιστα ἕνα αἰώνιο ντροπαλό παιδί πού κάνει ἀκόμη καί τό νήπιο τήν κόμμου νά τόν ἀποκαλεῖ " ὁ Ἀντρίκος μας". Καί γιατί νά ἀγνοηθεῖ; σᾶς ἀκούω νά ἀναρωτιέστε. Γιατί ἔτσι, γιατί εἶναι ἕνας ἀπό τούς δυό χιλιάδες ἑκατόν ἐνενήντα ἑπτά ἀγνοουμένους. " Ἀγνοεῖται ἡ τύχη του ἀπό τήν πρώτη μέρα τῆς εἰσβολῆς" ἔγραψε ἡ μάνα του στήν ἐπιστολή πού μοῦφερε τότε, τίς πρῶτες μέρες νά τῆς διορθώσω συντακτικά "ἐσεῖς πού εἶστε μορφωμένη" μοῦ εἶπε. Τότε ἔγραφε ἀκόμη ἐπιστολές, ἔτρεχε στό γραφεῖο νά βρεῖ ἴχνη του, ἔβαζε γνωστούς καί φίλους νά μεσολαβήσουν στόν Ἀρυθρό Σταυρό, πλήρωνε ἀκόμη καί τούρκους πού ἔρευγαν πρός τό βορρᾶ, μέ τήν ἀμυδρή ἐλπίδα πως θά μάθαινε πῶς εἶναι ζωντανός. Ὕστερα τόρριξε στό κλαμα καί στήν ἀπάθεια. Ἡ μέρα τά πρωΐνά, μέ πρησμένα μάτια νά κάθεται ἔξω μέ μάτι ἀπλανές, ὥρες. Κι' ὁ κῆπος της

πού πρίνα ἀπό τό πραξικόπημα(νά το πάλι τό ὁρόσημο) ἦταν τό καμάρι τῆς γειτονιᾶς, ἄρχισε σιγά σιγά νά μαδάει καί νά κιτρινίζει, ὅπως μαδουσε καί κιτρίνιζε καί τό πρόσωπο τ τῆς. Κι'ὅλοι ἐμεῖς οἱ γείτονες ἀρχίσαμε ν'ἀποφεύγουμε μέ χίλιους δυό τρόπους τό συναπάντημα μαζί της, γιατί ἄντε νά τῆς ἀρχίσεις τῆς κακομοίρας τά " τί νέα" καί τί γίνεστ τά τυπικά.

Κι'ὅπως ἡ ζωή συνεχίζει τό δρόμο της,ἡ περίπτωση τοῦ Ἀντρίκου ἔγινε κι ἀπ'ὅλους μας σιγά σιγά τό θλιβερό περιστατικό πού εἴχαμε νά διηγηθοῦμε ὅταν ἀκούγαμε γιά κάτι ἀνάλογο. " "-χουμε κι'ἐμεῖς , ξέρετε, στή γειτονιά μας, ἕνα ἀγνοούμενο. 'Ηxxxxxx ἦxx xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx 'Η φτωχή ἡ μάνα του...

Καί τότε ξαφνικά ε"ιδαμε τήν'αλλαγή στή μάνα. 'Ο κῆπος ξανάρχισε νά ἀρασινίζει xxxxxx κι'ὅπως ἔμπαινε πιάή ἄνοιξη ἀποτολμήσαμε καί τήν τυπική κουμέντα ξανά μαζί της. " " 'Ωραία μέρα σήμερα, τί γίνεστε;"

"Καλά, πολύ ὡραία... "

" ὄχει νέα, σκεφτήκαμε, μακάρι, ἡ κακομοίρα" καί πήραμε κατά μέρος τή μικρότερη κόρη, νά μάθουμε.

" τόν εἶδε ὁ μάγος στόν καφέ τόν' αντρίκο μας. Εἶναι καλά καί φηλώνει, εἶπε στή μ μητέρα μαυ"

Χθές ἦρθαν οἱ δυό ἐργάτες. 'Ωσότου πάρουμε εἴδηση τί γινόταν ἡ πόρτα τοῦ σπιτιο τοῦ 'αντρίκου εἶχε πέσει.'Η ἄλλη πού xxxxxxxx μπῆκε στή θέση της εἶναι xxxxxxxxxx δ δυό πόδια φηλότερη. Ἐι'ἡ μάνα, ξαναμμένη, δραστήρια δίνει ὅλη τήν ὥρα ὁδηγίες.

ΕΛΛΗ ΠΑΙΟΝΙΔΟΥ

ΛΕΜΕΣΟΣ ΜΑΡΤΗΣ 1976

ΠΕΙ.61